

1885-11-15

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Eline Lange

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Omtalte personer:

Therese Hornemann

Petrine Lange

Agnete Skovgaard

Joakim Skovgaard

Arkivplacering:

Mappe 47 nr. 15

DOKUMENTINDHOLD

Uafsluttet brev.

Joakim Skovgaard skriver til Petrine Lange for at udrede en misforståelse angående hans forhold til Agnete Lange.

TRANSSKRIFTION

Mappe 47-15

Antoinettes Minde 5 novbr. 1885

Kjære Fru Lange

Inderlig Tak for Deres Brev, hvor langt hellere vilde jeg dog svare Dem mundtlig, men da der ikke er Udsigt til at jeg så snart kan komme til det, må jeg skrive, trods jeg dobbelt så meget som før føler det mislige ved at bruge pennen, for jeg synes at jeg nødvendig må svare. De har ganske bestemt misforstået mit næstsidste brev. Nu skal jeg så klart jeg kan, svare på Deres to breve. Først kommer de ord af Dem, (med hensyn til forleden lørdag aften) "og Agnete var så fuldstændig sig selv, ja viste sig endog mere indladende, end det ellers ligger i hendes Natur". Det er aldeles min egen opfattelse af hende, og i det hele stemmer hvert ord om hende, som jeg har fra Dem, sådan med mit syn på hende, så jeg bliver tryggere og tryggere i min sag; særlig må jeg nævne det ord Frk. Hornemann fortalte De havde brugt om hende "Ja Agnete er som hun ser ud", for det er det jeg så inderlig har følt i de mange år jeg jo kun har kunnet holde mig til hvordan hun så ud. – Videre – Ja sandelig, jeg haaber ogsaa, at forholdet skal udvikle sig jævnt og naturligt, når jeg kommer i Deres Hus, og det er

-2-

mageløs kjærligt af Dem og Professoren at have åbnet Deres dør for mig. – Videre – Mit brev fra søndag og mandag tilstår De at de ikke ret forstår, men det må have været fordi De har misforstået det, De må have troet (det er naturligvis mig som har skrevet utydeligt) at jeg bad om på søndag at få tale med Frøken Agnete for at bejle til hende, men det var så aldeles ikke min mening. Her kommer jeg atter til en lighed mellem Deres og min følelse og syn på sagen. Frøken Hornemann fortalte at De vilde have, at jeg straks talte med Frøken Agnete den dag frk. H. var ude hos Dem, og i dette brev beklager De tredje mands indblanding. Jeg beklager ogsaa tredje mands indblanding, og netop af den grund var det, at jeg selv ønskede at tale så hurtigt som mulig med Frøken Agnete, ikke for at bejle, men for at fortælle om mit forhold til hende, det som De dog kun har kunnet sige hende på tredje hånd. Altså selv Dem føler jeg som tredje

mand, men misforstå mig ikke, tro ikke, at jeg er bedrøvet over at have Dem til tredje mand, for ja Fru Lange, jeg kan slet ikke sige Dem, hvad jeg føler for Dem, men det er varmt kan De tro, og resultatet viser at De har talt min sag bedre end jeg selv kunde have gjort det. Og det takker jeg Dem for til min sidste stund. For De har ikke talt så Frøken Agnete er bleven bange for

-3-

at jeg skulde være uselvstændig. Jeg var jo i sin tid mest for at gribe en lejlighed og så selv tale til Frøken Agnete, netop fordi jeg følte det langt modigere og bedre selv at tale, men der blev næsten lukket for denne lejlighed, og så måtte jeg til Dem. Jeg ved det havde været modigere, om jeg selv var gået til Dem, men De kan dog vist forstå, at fristelsen til at tage mod Frk H. tilbud om at gå til Dem, var så stor så jeg med tak tog imod det. Jeg er undselig, og det at gå ind i Deres så fremmede hus, vilde have været mig meget svært, meget sværere end at tale med Frøken Agnete. For resten kan Frøken H. vidne, at det var mig og ikke hende, som har drevet på sagen, for at fremme den på alle måder. Gud ske lov, at sagen kom i Deres hænder, og jeg ikke gik lige til Frøken Agnete, for jeg tror den nu er så godt begyndt som muligt. Og nu frafalder jeg også ønsket om at tale til Frøken Agnete om min fortid og mit forhold til hende, i den overbevisning, at De indtil videre har gjort det fuldkommen tilstrækkeligt. – Det er den naturligste ting af verden at Frøken Agnete og jeg lærer hinanden at kjende jeg har aldrig villet andet. – Videre. – Om jeg føler, at jeg kan være en fast støtte for hende

-4-

føler at jeg kan give hende en mandig og sund kærlighed. Ja en mandig og sund kærlighed kan jeg give hende, det er mit sikre støttepunkt; jeg ved hvor syndig og skrøbelig og mangelfuld jeg er, og kan tit frygte for at jeg er hede alt for underlegen, frygte for at skuffe hende dybt, men er så underligt, at jeg sommetider kan føle det store ansvar med angst. Gud give at hun må vælge rigtig. Men min kærlighed giver jeg hende hel og holden til min sidste stund, og den tror jeg vist skal bøde på alle mangler, og gøre mig til fast støtte for hende alle dage. Og nu vil jeg vente og glæde mig over så såre langt jeg allerede er kommet, jeg ved jo at sagen kan ikke være bedre i gang end den er, og jeg tør love Dem, at De ikke oftere skal frygte for de vilde flammer som jeg har lidt under i den forløbne tid. Når De dømmer mig, beder jeg Dem aldrig at glemme alle de år jeg bygger på og som har så meget at sige og giver hele forholdet dets karakter. Jeg har jo været som en sammenbrændt bunke gløder, som af mangel på luft har troet sig selv død, så blev der rodet op i bunken og flammerne slog op i

den nye luft, men de

Antoinettes Minde 5 Nov 1885

Kjære Fru Lange

Inderlig tak for Deres breve, hvor langt hellere vilde jeg dog svare Dem mundtlig; men da der ikke er udvej til at jeg så snart kan komme til det, må jeg skrive, trods jeg dobbelt så meget som før føler det mislige ved at bruge pennen, for jeg dynds at jeg nødvendig må svare. De har ganske bestemt mig for et par næstsistote brev. Nu skal jeg så klart jeg kan svare på Deres to breve. Forst kommer de ord af Dem, (med hensyn til forleden lørdag aften) "og Agnete var saa fuldstændig sig selv, ja viste sig endog mere inddadende, end det ellers ligger i hendes tilbageholdne Natur!" - Det er så aldeles min egen opfattelse af hende, og i det hele stemmer hvert ord om hende, som jeg har fra Dem, sådan med mit syn på hende, så jeg kun bliver tryggere og tryggere i min sag; stærkt må jeg nævne det ord Frk. Hornemann fortalte De havde brugt om hende, "ja Agnete er som hun ser ud", for det er det jeg så inderlig har følt i de mange år jeg jo kun har kunnet holde mig til hvordan hun så ud, jeg har altid været så uss på, at hun var som hun så ud. - Videre - Ja sandelig, jeg håber også, at forholdet skal udvikle sig jævnt og naturligt, når jeg kommer i Deres hus, og det er

magelsk kjærligt af Dem og Professoren at have
åbnet Deres dør for mig. - Videre mit brev
fra søndag og mandag tæller De at De ikke
ret forstår, men det må være fordi De har misfor-
stået det, De må have troet, (dette naturligvis mig
som har skrevet utydeligt), at jeg bad om på
søndag at få tale med Frøken Agnete for at hjælpe
til hende, men det var så aldeles ikke min mening.
Her kommer jeg atter til en lighed mellem Deres og
min følelse og syn på sagen. Frøken Hornemann
fortæller, at De vilde have, at jeg straks talte
med Frøken Agnete den dag Hr. H. var ude
hos Dem, og i dette brev beklager De tredje
mands indblanding. Jeg beklager også tredje
mands indblanding, og netop af den grund var
det, at jeg selv ønskede at tale så hurtigt som
muligt med Frøken Agnete, ikke for at hjælpe,
men for at fortælle om mit forhold til hende,
det som De dog kun har kunnet sigge hende på
tredie hånd. Alltså selv Dem føler jeg som tredje
mand, men misforstå mig ikke, too ikke, at jeg
er bedrøvet over at have Dem til tredje mand,
for, ja Fru Lange, jeg kan ellers ikke sige Dem, hvad
jeg føler for Dem, men det er varmt kom De tro, og
resultatet viser, at De har talt min sag bedre
end jeg selv kunde have gjort det. Og det takker
jeg Dem for til min sidste stund. For De har ikke
talt så Frøken Agnete er bleven bange for

at jeg skulde være ubelovstændig. Jeg var jo i sin-
tid smaat for at gribe en Lejlighed og sa° selv tale
til Frøken Agnete, netop fordi jeg følte det langt
modigere og bedre i° selv at tale, men der blev
næsten lukket for denne Lejlighed, og sa° måtte
jeg til Dem. Jeg ved, det havde været modigere,
om jeg selv var gået til Dem, men de kan dog
vist forstå, at fristelsen til at tage mod Frø.
Hs. tilbud om at gå° til Dem, var sa° stor
sa° jeg med tak tog imod det. Jeg er undøelig, og
at gå° ind i Deres sa° fremmede Hus, vilde have
været mig meget svært, meget sværere end at
tale til Frøken Agnete. For resten kan Frøken
H. vide, at det er mig og ikke hende, som
har drejet på Sagen, for at fremme den på
alle måder. Gud ske Lov, at Sagen kom i
Deres hænder, og jeg ikke gik tipp til Frøken
Agnete, for jeg tror den nu er så godt begyndt
som muligt. Og nu foreslår jeg ogsa° snarest
om at tale til Frøken Agnete om min fortid
og mit forhold til hende, i den overbevisning,
at de indtilvidne har gjort det fuldkommen
tilstrækkeligt. - Det er den naturligste ting af anden,
at Frøken Agnete og jeg lærer hinanden at kende,
jeg har aldrig villlet andet. - Vidne - Om jeg
føler, at jeg kan være en fast støtte for hende,

føler at jeg kan give hende en mandig og sund
kærlighed. Ja en mandig og sund kærlighed kan
jeg give hende, det er mit sikre støttepunkt.
Jeg ved hvor syndig, skrøbelig og mangelfuld
jag er, og kan ^{tit} frygte for at jeg er hende alt for
underlegen, frygte for at skuffe hende dybt,
men er det så underligt, at jeg sommetider kan
føle det store ansvar med angst. Gud giv
at hun må vælge rigtigt. Men min kærlighed
giver jeg hende hel og holden til min sidste
stund, og den tror jeg vist skal bide på
alle mangler, og gøre mig til fast støtte for
hende alle dage. Og nu vil jeg vænte og glæde
mig over så store langt jeg allerede er kommet.
Jeg ved jo, at dagen kan ikke være bedre i gang
end den er, og jeg tør love Dem, at De ikke
oftere skal frygte for de vilde flammer,
som jeg har lidt under i den forløbne tid.
Når De dømmer mig, beder jeg Dem aldrig
at glemme alle de år jeg bygger på og som har
så meget at sige og giver hele forholdet dets
karakter. Jeg har jo været som en sammenbrændt
bunke gløder, som af mangel på luft har troet
sig selv død, så blev der rodet op i brinken,
og flammerne slog op i den nye luft, men de